

VISKY ANDRÁS

József és testvérei

Ahogy komor arccal, sötét előérzetektől gyötörten mennek lefelé Egyiptomba, maguk mögött hagyva a korán megvénült, búskomor Jákobot, Isten legyőzőjét.

Néma apa, hófehér Jiszráél, földig görnyedt az utódállítás parancsa alatt, egyetlen szerelmét régen benyelte már a meddő talaj.

A végső vereség minden kitüntetése ott ragyog a mellén, miért is takarná el, szemei bornál ragyogóbbak, fogai tejnél fehérebbek.

És visszamaradt Ráhel két fia is, a túszul fogott Benjámin és a régtől fogva halottnak hitt József, akit közös akarattal veszni hagytak Sikemben, csak még a felejtés nem bírta elvégezni a maga munkáját.

Vissza a fogság földjére, a kiüresedett isteni ígéretet véletlenül sem hozva szóba többé.

Kisztílú árulások, a sötét szerelmek kínjai veled jönnek mind, Istennél biztosan mindenhatóbbak.

Kifogni egy visszacsapódó, száraz ág ütését: nincs ennél gyötrőbb mozdulat.

A vérfoltos tenyeret és külön-külön a gyilkos ujjakat az arc elé emeli a kérges kar, fölbukik a sötétből az elszánt mozdulat, mint amikor lerángatták Józsefről a hercegi ruhát, és száraz kútba vetették a meztelen testet.

Meglazult ágyékkötője, bukás fehér zászlója, lobog lefelé a feneketlen kőgödörbe: ezt a képet kell nézni, amíg a világ, amíg a fénytől kiszárad végre a szemüreg.

Végigcsapja a tíz férfit a semmi ága, csupa emlékeztetés a világ, nincs rá magyarázat.

Vonulni Egyiptomba, nem szólni a
mellöttünk lépkedő másikhoz,
gyűlölni a hozzánk legközelebbit.
Hajlongó tíz kéve, magtalan
valamennyi, mintha József bolond
álmából léptek volna ki éppen.
Vissza a fogság földjére, ahol Isten
is a legjobb formáját mutatja, és
jobbnál jobb ötletekkel traktálja, aki
utcájába végre besétál.
Mennek a gyilkosok, mennek
lefelé, egyenesen József kitárt
karjaiba, örök jövevények.
Csak a befogadó bosszú ment meg
attól, aki vagy.